

26103

R

Drankersken

Drama i 3 Akter
50 Afdelinger

I Hovedrollen:
Agnete Blom

Optaget af
Nordisk Films Compagni

F. Hyalmar Davidsen

PERSONERNE:

- Løjtnant Vollmar v. Hohe . . Herr Svend Rindom
- Dr. med. Hermann Herr Nikolai Johannsen
- Ada v. Junghaus Fru Agnete Blom



DET Emne, denne Film behandler, er i sig selv saa interessant, at det vil drage en tallos Skare til hver eneste Opfoerelse. Sjældent er et Indlæg i et socialt Spørgsmaal blevet skildret saa behændigt og forstaaende eller en Idé realiseret med saa fin og intelligent Kunst som her.

* * *

Der er god Grund til at fremhæve **Agnete Bloms** Skildring af den ulykkeligste af alle Kvinder, den arveligt belastede Drankerske. Hun spiller denne Rolle saa mesterligt og gribende, at ingen lades upaavirket deraf.

A/S "FOTORAMA"
 ejer Filmen, saavel som dens Plakat- og Programtekst o. a. lign. Materiale, med absolut Eneret.
 Ved Misbrug vil der blive nedlagt Forbud og Erstatningskrav gjort gældende mod Vedkommende.



Afdelingerne:

1. Ved Badestedet.
2. Moder og Datter.
3. To forelskede Kavallerer.
4. »Jeg agter at fri til Deres Datter.«
5. Naar Ada er ubevogtet.
6. Fristelsen.
7. Hvad Dr. med. Hermann saa.
8. »Løjtnant v. Hohe vil anholde om din Haand.«
9. Brevet fra Drankerhjemmet.
10. »Din Fader var Dranker!«
11. Hjemme igen.
12. Selskab hos Enkegrevinden.
13. Et Telegram.
14. Løjtnant v. Hohe afrejser.
15. Før Sengetid.
16. Længslens Tryllemagt.
17. Ada »stjæler« en Flaske Vin.
18. Dr. med. Hermann er klar over hendes Lidelse.
19. Ada paa sit Værelse.
20. En bitter Kamp.
21. Faldet for Fristelsen.
22. Løjtnanten ventes hjem.
23. Ada bliver bange for, at han skal opdage hendes Rus.
24. Et Stimulansmiddel.
25. Før Frokostbordet.
26. Skandalen!
27. v. Hohe forlanger Skilsmisse.
28. Vennens Mellemkomst resultatløs.
29. v. Hohe rejser bort.
30. Ada tager Ophold paa Dr. med. Hermanns Drankerhjem.

31. Et Aar efter.
32. Ada er helbredet.
33. Dr. med. Hermann underretter v. Hohe om Helbredelsen.
34. v. Hohes Ankomst.
35. Mellem Patienterne.
36. Et Gensyn.
37. Ada afslaar at tage bort med sin Mand.
38. »De har benyttet Dem af Situationen paa uærlig Vis!«
39. Et Forslag.
40. Tærningspil om Livet og Lykken.
41. Dr. med. Hermann taber.
42. Hans Afskedsbrev.
43. »Ved Preloff vil De finde mit Lig . . .«
44. »Gør Automobilen klar!«
45. Kapløbet.
46. . . . med Nakken hvilende paa en Skinnekam . . .
47. Eksprestoget nærmer sig.
48. Forspringet mindskes.
49. Frelst!
50. Helbredet og lykkelig for sin Redningsmand.



kelig at komme til Byen, da hans Nærværelse endnu samme Aften er tvingende nødvendig. Løjtnant v. Hohe maa med mange Undskyldninger bryde op.

Medens han er borte, sker det frygtelige.

Adas Fader var Dranker, og hun har arvet Faderens forfærdelige Last. Ada er Drinkerske. Hvor og naar hun kan se sit Snit dertil, tyer hun til Alkoholen.

Ved Bordet er Dr. Hermann hendes Kavaller. Ved et Tilfælde er han bleven klar over hendes Sygdom, og da han føler, at hun er ved at blive svag overfor de lækre Vine, som





findes paa Bordet, tiltager han sig Formyndereus Ret over hende og forhindrer, at hun giver efter for sin Last.

Men nu har Ada igen faaet Lyst til Alkohol. I lang Tid har hun været Herre over sig selv. Med saa meget des større Kraft melder Reaktionen sig nu. Hun kæmper en fortvivlet Kamp med den forbryderiske Last, men til sidst bukker hun under for den. Hele Natten tilbringer hun i sit Værelse i en Rus. Og da Morgenen kommer, og det fortælles hende, at hendes Mand snart kan ventes, frygter hun for, at han skal opdage hendes Rus. I sin fortvivlede Tilstand tyr hun til et



endnu frygteligere Stimulansmiddel — Morfinen. Sindsforvirringens Taage indhyller hendes Forstand, og i sin utilregnelige Tilstand styrter hun ud af sit Værelse. Vanvidet stråler ud af Øjnene paa hende. Hun ved ikke, hvad hun gør. Drukken og sanseløs og med vaklende Skridt indfinder hun sig i Modtagelsessalonen, hvor Gæsterne netop er samlede før Frokost. Løjtnant v. Hohe, som lige nu er kommen hjem, er rasende. Han tænker først paa sig selv: hans Navn er bleven plettet af Skandalen. Han slynger hende fra sig, da hun tigger om Tilgivelse, og kræver Skilsmisse.



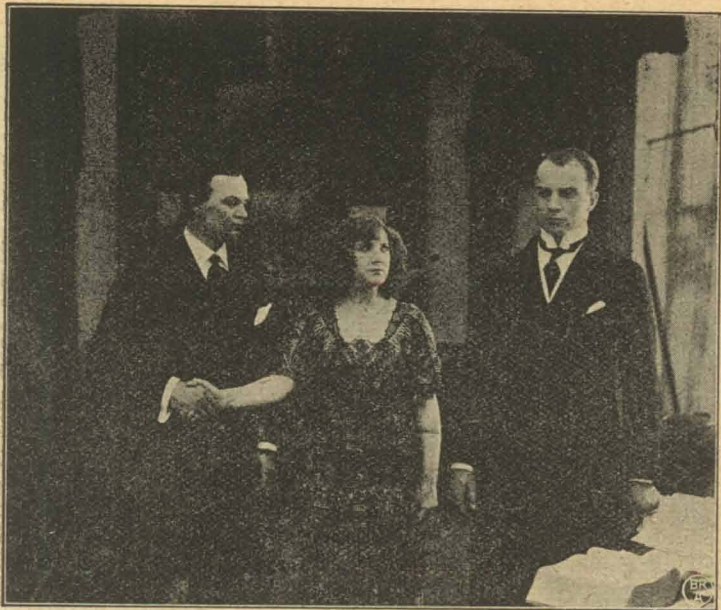
Skønt Vennen, Dr. Hermann, søger at faa ham til at indse, at det er forkert af ham at forlade Ada netop nu, da hun trænger til en Støtte, holder han fast ved sit Skilsmiseforlangende, og han beslutter straks at rejse bort. Men Dr. Hermann vil ikke lade den fortvivlede, unge Kvinde tilbage med sin Last. Han tager hende med sig til det Sanatorium for Drankere, han har oprettet, og her kommer hun sig i Løbet af et Aars Tid saa fuldstændigt at hun vil kunne udskrives. Ærligt og redeligt skriver Dr. Hermann til Vennen, hvem han føjer det som sin Pligt at underrette om den lykkelige Vending i



Adas Helbredstilstand. Løjtnant v. Hohe, der trods alt ikke har kunnet rive Hustruens Billede ud af sit Hjerte, skynder sig afsted i den Hensigt at ville gøre sin Haardhed mod Ada god igen og føre hende tilbage til Hjemmet.

Men da de to Ægtefæller efter et Aars Adskillelse atter staar overfor hinanden betragter Ada sin Mand som en Fremmed, med hvem hun aldeles ikke har Tilknytningspunkter. Han taler om at tage hende med sig. Men hun erklærer afværgende, at hun vil blive, hvor hun er.

Skinsygen finder pludselig Rum i hans Hjerte. Han be-



brejder Dr. Hermann, at han har benyttet sig af de særlige Forhold til at vende Adas Kærlighed bort fra hendes Mand. Hermann maa overfor sig selv indrømme, at han virkelig elsker Ada, og at han maaske saaledes kan have indspundet hende i et Net af Kærlighedens usynlige Traade. Han indser, at enten han eller v. Hohe her maa vige Pladsen, og han foreslaar derfor Vennen at lade Skæbnen træffe Afgørelsen.

Da Ada lidt senere kommer ind paa Kontoret, finder hun et Brev fra Hermann. Brevet lyder saaledes: »Vollmar og jeg har kastet Terninger om hvem af os, der skulde dø. Jeg



tabte. Ved Prelaff vil De finde mit Lig, naar Nord-Ekspressen er passeret.«

— — —

Saa hurtigt et Automobil kan køre, begiver Ada sig til det i Brevet betegnede Sted. Det sidste Stykke løber Landevejen parallelt med Jernbanelinien. Bag sig hører hun Nord-Ekspressen bruse frem. En prustende og stønnende Vædekamp begynder om først at naa frem til det Sted, hvor Hermann har lagt sig til Rette med Nakken hvilende paa en Skinnekam. Ada er stadig nogle Vognlængder forud for Eksprestoget. Hun

kommer tidsnok til at drage Hermann op til sig faa Sekunder,
før Toget farer forbi.

Ada har lært den Kærlighed at kende, som viser sig be-
redt til selv de største Ofre. Og Hermann har nu Vished for,
at hans Kærlighed bliver gengældt.

Men v. Hohe vandrer bort, uden Hustru — uden Ven!



DET DANSKE FILMINSTITUTS BIBLIOTEK

DRANKERSKEN

**PROGRAMMER
CREDITS MM.**

Drankersken.

Personerne:

| | |
|-------------------------------|------------------------|
| Løjtnant Vollmar v. Hohe..... | Herr Svend Rindom |
| Dr. med Hermann..... | Herr Nicolai Johannsen |
| Ada v. Junghaus..... | Fru Agnete Blom |

Enkegrevinde v. Junghaus og hendes Datter Ada er ankommen til det samme Badested som de to Venner, Løjtnant v. Hohe og Dr. med Hermann, der begge gør ivrig Kur til den smukke unge Pige. Løjtnant v. Hohe er Diplomat og sikrer sig, inden han frier, Moderen som Allieret med det Resultat, at han bliver den Foretrukne.

Et halvt Aars Tid senere er der stort Selskab paa Enkegrevindens Gods, hvor Ada og Løjtnant v. Hohe opholder sig som Nygifte. Dr. Hermann er blandt Gæsterne. Midt under Festlighederne kommer der Telegram til v. Hohe om øjeblikkelig at komme til Byen, da hans Nærværelse endnu samme Aften er tvingende nødvendig. Løjtnant v. Hohe maa med mange Undskyldninger bryde op.

Medens han er borte, sker det frøgtelige.

Adas Fader var Dranker, og hun har arvet Faderens forfærdelige Last. Ada er Drankerske. Hvor og naar hun kan se sit Snit dertil, tyr hun til Alkoholen.

Ved Bordet er Dr. Hermann hendes Kavaller. Ved et Tilfælde er han bleven klar over hendes Sygdom, og da han føler, at hun er ved at blive svag overfor de lakre Vine, som findes paa Bordet, tiltager han sig Formyndernes Ret over hende og forhindrer, at hun giver efter for sin Last.

Men nu har Ada igen faaet Lyst til Alkohol. I lang Tid har hun været Herre over sig selv. Med saa meget des større Kraft melder Reaktionen sig nu. Hun kæmper en fortvivlet Kamp med den forbryderiske Last, men tilsidst bukker hun under for den Hele

Natten tilbringer hun i sit Værelse i en Rus. Og da Morgenen kommer, og det fortælles hende, at hendes Mand snart kan ventes, melder sig Frygten for, at Manden skal opdage hendes Rus. I sin fortvivlede Tilstand ty'r Ada til et endnu frygteligere Stimulansmiddel - Morfinen. Sindsforvirringens Taage indhyller hendes Forstand, og i sin utilregnelige Tilstand styrter hun ud af sit Værelse. Vanviddet straal'er ud af Øjnene paa hende. Hun ved ikke, hvad hun gør. Drukken og Sanseløs og med vaklende Skridt indfinder hun sig i Modtagelsessalonen, hvor Gæsterne netop er samlede før Frokost. Løjtnant v. Hohe, som netop nu er kommen hjem, er rasende. Han tænker først paa sig selv: hans Navn er bleven plettet af Skandalen. Han slynger hende fra sig, da hun tigge'r om Tilgivelse, og kræver Skilsmisse.

Skønt Vennen, Dr. Hermann, søger at faa ham til at indse, at det er forkert af ham at forlade Ada netop nu, da hun trænger til en Støtte, holder han fast ved sit Skilsmisseforlangende, og han beslutter straks at rejse bort. Men Dr. Hermann vil ikke lade den fortvivlede, unge Kvinde tilbage med sin Last. Han tager hende med sig til det Sanatorium for Drankere, han har oprettet, og her kommer hun sig i Løbet af et Aars Tid saa fuldstændigt, at hun vil kunne udskrives. Årligt og redeligt skriver Dr. Hermann til Vennen, hvem han føler det som sin Pligt at underrette om den lykkelige Vending i Adas Helbredstilstand. Løjtnant v. Hohe, der trods alt ikke har kunnet rive Hustruens Billede ud af sit Hjerte, skynder sig afsted i den Hensigt at ville gøre sin Haardhed mod Ada god igen og føre hende tilbage til Hjemmet.

Men da de to Ægtefæller efter et Aars Adskillelse atter staar overfor hinanden, betragter Ada sin Mand som en Fremmed, med hvem hun aldeles ikke har Tilknytningspunkter. Han taler om at tage hende med sig. Men hun erklærer afværgende, at hun vil blive, hvor hun er.

Skinsygen finder pludselig Rum i hans Hjerte. Han bebrejder

Dr. Hermann, at han har benyttet sig af de særlige Forhold til at vende Adas Kærlighed bort fra hendes Mand. Hermann maa overfor sig selv indrømme, at han virkelig elsker Ada, og at han maaske saaledes kan have indspundet hende i et Net af Kærlighedens usynlige Traade. Han indser, at enten han eller v. Hohe her maa vige Pladsen for den anden, og han forlæaar derfor Vennen at lade Skæbnen træffe Afgørelsen.

Da Ada lidt senere kommer ind paa Kontoret finder hun et Brev fra Hermann. Brevet lyder saaledes: "Vollmar og jeg har kastet Terninger om hvem af ^{der} der skulde dø. Jeg tabt. Ved Prelaff vil De finde mit Liv, naar Nord- Ekspressen er passeret"

Saa hurtigt et Automobil kan køre hende, begiver Ada sig til det i Brevet betegnede Sted. Det sidste Stykke løber Landevejen parallelt med Jernbanelinien. Bag sig hører hun Nord-Ekspressen bruse frem. En prustende og stønnende Vædekamp begynder om først at naa frem til det Sted, hvor Hermann har lagt sig til Rette med Nakken hvilende paa en Skinnekam. Ada er stadig nogle Vognlængder forud for Eksprestoget. Hun kommer tidsnok til at drage Hermann op til sig faa Sekunder, før Toget farer forbi.

Ada har lært den Kærlighed at kende, som viser sig beredt til selv de største Ofre. Og Hermann har nu Vished for, at hans Kærlighed bliver gengældt.

Men v. Hohe, der uden Hustru og uden Ven flakker afsted, styrter sig fra en Bro ud i Vandet, hvor det er dybest.

oooooooooooo000oooooooooooo

**A/S NORDISK
FILMS-KOMPAGNI**

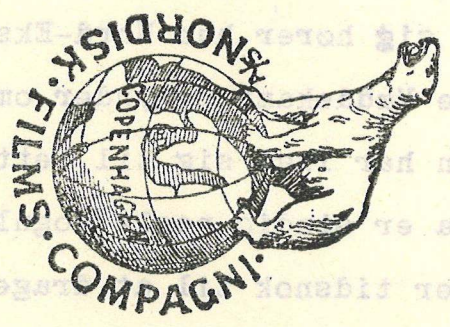
COPENHAGEN

**BERLIN. LONDON. NEW YORK. PARIS. WIEN.
BUDAPEST. MOSCOU. BARCELONA. SOFIA.**

BERLIN S. W. 48.

FRIEDRICHSTRASSE 13.

Telegram-Adr.: „Nordfilm“ Teleph.: Amt Mpl. 10191.



IM BANNE DER TRUNKSUCHT.

Drama in drei Akten.

Personen:

Leutnant Wolmar von Hohe. . . . Herr Svend Rindom.
Dr. med. Hermann. . . . Herr Nicolai Johannsen.
Ada von Junghaus. . . . Frau Agnete Blom.

Die verwitwete Gräfin Junghaus hält sich mit ihrer einzigen Tochter Ada in einem Badeort auf, wo das liebreizende blonde Mädchen gar bald Bewunderer findet. Zwei Freunde, ein Herr von Hohe und ein Arzt, bewerben sich vor allem um Adas Hand. Hohe, der sich zunächst die Einwilligung und Sympathie der Mutter gesichert hat, erhält das Jawort der ganz unter dem Einfluss der Gräfin stehenden Tochter.

Ein halbes Jahr ist verstrichen. Die Gräfin hat das junge Paar, den Freund des Gatten, Dr. Hermann, und ihre nächsten Freunde auf ihr Gut geladen. Die ersten Tage verlaufen heiter und ungestört, bis sich plötzlich der Himmel völlig zu verfinstern scheint. Als Ada sich vermählte, hat sie ihrem Gatten verschwätzt, dass ihr Vater an unheilbarer Trunksucht gelitten hat und im Delirium gestorben ist. Nur durch äusserste Strenge ist es der Gräfin möglich gewesen, den Hang zu diesem furchtbaren Laster in ihrem Kinde zu bekämpfen. In den ersten Monaten ihrer Ehe ist es der jungen Frau von Hohe gelungen, völlige Enthaltbarkeit zu üben. Aber gerade nach dieser Zeit des Zwanges, der steten Selbstbeobachtung genügt ein geringer Anlass, der reich mit Weinen bestellte Abendtisch der Mutter, um alle guten Vorsätze zum Scheitern zu bringen. Dr. Hermann, der in der Provinz draussen eine renommierte Anstalt für Alkoholiker leitet, überrascht Ada, als sie noch vor Tisch heimlich dem Weine zuspricht. Er begreift sofort die Grösse der Gefahr, in welcher sie schwebt, und untersagt ihr während des Essens jeglichen Genuss alkoholischer Getränke. Ada, die sich entdeckt sieht, möchte vor Scham in den Boden sinken. Dennoch

vermag sie es nicht zu hindern, dass ein immer brennenderer Durst nach starkem berauschem Wein sie quält. Auch die plötzliche Abreise des Gatten, der zur Stadt abberufen wird, lenkt sie von ihrem Wunsche nicht ab. Als die Tafel längst aufgehoben ist, und die Gäste schlafen gegangen sind, verschafft sie sich zum tiefsten Entsetzen Dr. Hermanns, der sie wiederum beobachtet, heimlich den begehrten Wein, um sich, eingeschlossen in ihrem Zimmer, einem sinnlosen Rausche hinzugeben. Erst spät sinkt sie in den schweren unerquicklichen Schlaf der Betrunknen. Als sie am Morgen mit bleiernen Gliedern erwacht, bemerkt sie, dass ihre Nachgiebigkeit dem Laster gegenüber ihren Nerven weder die ersehnte Ruhe noch die erhoffte Befriedigung gewährt hat. In furchtbarer Angst sieht sie nun der Stunde entgegen, da ihr Mann zurückkehren und ihren Zustand entdecken wird. Da erinnert sie sich, eine wie wohltätige Wirkung einmal in ähnlicher Situation eine Morphiumeinspritzung auf sie gehabt hat. Noch ist es Zeit, sich mittels eines gefälschten Rezeptes das verbotene Gift zu verschaffen. Einer der Gutsarbeiter übernimmt die Besorgung. Aber die Nachwirkung des Betäubungsmittels bleibt diesmal aus. Ihre Unruhe, die Verwirrung ihrer Sinne nimmt zu. Da versucht sie es mit einer zweiten Spritze.....

Die Zofe, welche morgens beim Ankleiden die Not ihrer Herrin durchschaut hat, meldet der Mutter, dass Ada ihrem alten Uebel wieder verfallen sei. Als der Leutnant heimkehrt, bemüht sich die Gräfin, Adas langes Fortbleiben zu erklären. Man begibt sich zu gemeinsamem Frühstück ins Esszimmer. Da wird die Tür aufgerissen. Halb bekleidet, mit gelöstem Haar, irre Worte stammelnd, stürzt Ada wankend herein und wirft sich schluchzend ihrem Gatten an die Brust. Der aber stösst sie mit wildem empörten Aufschrei von sich. Denn der Grund von Adas Verwirrung ist zu ersichtlich.

Der Alkoholdunst, der sie umgibt, der Ausdruck ihres Gesichtes, all das stellt unvernehmbar den schlimmsten Grad der Berausung dar.

Hohe, der seine Ehre als Mann und Offizier befleckt sieht, erklärt, dass er sich scheiden lassen werde und fährt, ohne Ada wiederzusehen, ab. Sogar die Mutter wendet sich voll Abscheu von der unseligen Tochter. Nur in Hermann ist Mitleid und Erbarmen grösser als das Grauen vor ihrem Laster. Er nimmt Ada in seine Trinkerheilanstalt mit und erzielt dort die schönsten Erfolge, so dass er bereits nach einem Jahr Hohe, der die Scheidungspläne längst aufgegeben hat, mitteilen kann, dass sie nunmehr vollständig geheilt sei. Aber während der Leutnant, als er seiner Frau gegenüber steht, etwas von der ersten stürmischen Liebe wieder empfindet, die er ihr einst entgegengebracht hat, schlägt ihr Herz bei seinem Anblick nicht höher. Was bisher im Unterbewusstsein in ihr gereift ist, nimmt nun klare Formen an. Dr. Hermann, der sie in ihrer grössten Not nicht versties und ihr Gesundheit und Lebensfreude wiedergab, Dr. Hermann allein gehört ihr Herz. Aber mit dieser Bescheide will sich Hohe nicht zufrieden geben. Adas Jugendfrische und Liebreiz sind doch zu kostbare Güter, um so leichten Herzens preisgegeben zu werden. Er wirft Dr. Hermann Treulosigkeit und Verrat vor und fordert ihn zu einem amerikanischen Duell heraus. Der Würfel entscheidet gegen den Arzt. Hermann wählt einen raschen, aber furchtbaren Tod. Er wirft sich auf die Schienen, um sich von nächsten D-Zug überfahren zu lassen. Der Abschiedsbrief, den er Ada geschrieben hat, gerät vorzeitig in ihre Hände. Sie kennt die Stelle, an der Hermann sein Schicksal erwartet, und ist entschlossen, ihn zu retten. Ein Auto trägt sie in rasender Jagd an dem Schnellzug vorüber, und sie erreicht ihr Ziel, ehe es zu spät ist. Um die Geliebte, die ihm droht,

sein Los teilen zu wollen, vor dem Untergange zu bewahren, rettet Dr. Hermann sie uns sich. Und während die Eisenbahn dicht neben ihnen vorüberbraust, liegen zwei Glückliche einander weinend und lachend in den Armen.

o o o o o o o o o o



L'Alcoolique.

Personnages:

Maurice de Sargy, lieutenant .. M. Svend Rindom
Abel Herman, Dr. en médecin ... M. Nicolai Johannsen
Edmée de Montfort Mme Agnete Blom

La comtesse douairière de Montfort et sa fille Edmée sont arrivées dans la même station balnéaire que les deux amis, le lieutenant Maurice de Sargy et le Dr. Herman qui, tous deux, font une cour empressée à la jolie jeune fille. Le lieutenant de Sargy est diplomate, et, avant de demander la main de la jeune fille, il se fait une alliée de la mère, et le résultat est qu'il est préféré.

Six mois plus tard il y a une grande soirée chez la comtesse où Edmée et de Sargy séjournent comme nouveaux mariés. Le Dr. Herman est parmi les invités. Au beau milieu de la fête arrive un télégramme portant à de Sargy l'ordre de rentrer immédiatement à la ville où sa présence est absolument nécessaire le soir même. Il lui faut partir après s'être excusé.

En son absence se passe un fait terrible.

Le père d'Edmée était un buveur invétéré, et la jeune femme a hérité du terrible vice de son père. Chaque fois qu'elle en trouve l'occasion, elle se livre à l'alcool.

A table elle a comme cavalier le Dr. Herman. Un hasard lui a dévoilé la maladie de la jeune femme, et lorsqu'il voit qu'elle est sur le point de céder à son vice, tentée par les bons vins qui se trouvent sur la table, il s'arroge, vis-à-vis d'elle le droit de tuteur pour l'empêcher de succomber.

Mais Edmée qui longtemps a résisté à sa passion, a ressenti de nouveau le désir de l'alcool, et la réaction est d'autant plus forte que la résistance a été grande. Elle combat désespérément avec son vice criminel, mais finalement elle se sent vaincue. Elle

L'Alcoolique.

passé toute la nuit dans sa chambre dans un complet état d'ivresse; et le matin, lorsqu'on lui annonce que son mari va bientôt arriver, elle craint qu'il ne découvre son état d'ébriété. Dans son désespoir, elle prend un stimulant encore plus terrible: la morphine. Dans un complet égarement d'esprit, elle quitte sa chambre. La folie luit dans ses yeux. Elle ne sait ce qu'elle fait. Encore ivre et privée de l'usage de ses sens, elle entre dans le salon de réception où les invités se sont justement réunis avant le déjeuner. Le lieutenant de Sargy, qui vient justement d'arriver, devient furieux. Il ne pense d'abord qu'à soi-même: son nom est devenu taché par ce scandale. Il la repousse lorsqu'elle implore son pardon, et veut divorcer. Quoique son ami, le Dr. Herman, cherche à lui faire entendre, qu'il a tort d'abandonner Edmée juste au moment où elle a le plus besoin d'un soutien, il reste ferme dans sa résolution de divorcer, et se décide à partir de suite. Mais le Dr. Herman ne veut pas laisser l'infortunée jeune femme seule avec son vice. Il l'emmène dans le sanatorium qu'il a fondé et où il soigne précisément cette maladie, et là, au cours d'une année, elle est complètement guérie. Le Dr. Herman écrit franchement à son ami pour l'informer de l'heureux changement survenu dans l'état d'Edmée. Le lieutenant de Sargy qui, malgré tout n'a pu arrocher de son cœur l'image de sa femme, se hâte d'aller la retrouver afin de réparer sa dureté envers Edmée et de la ramener chez lui.

Mais lorsque les deux époux, après cette année de séparation, se retrouvent en présence l'un de l'autre, Edmée regarde son mari comme un étranger avec lequel elle n'a aucune attaches. Lorsqu'il parle de l'emmener avec lui, elle déclare refuser et vouloir rester où elle est.

La jalousie éclate tout à coup dans le cœur de de Sargy qui

L'Alcoolique.

reproche à Herman d'avoir profité des circonstances spéciales dans lesquelles il se trouvait pour détourner l'amour d'Edmée. Herman doit s'avouer à lui-même qu'il aime vraiment Edmée, et que peut-être, sans le vouloir, il a enserré Edmée dans les fils invisibles d'un réseau d'amour. Il comprend que lui ou Herman doit céder la place à l'autre, et il propose à son ami de laisser le sort décider du leur.

Peut après, lorsque Edmée revient au bureau, elle trouve une lettre du Dr. Herman, dans laquelle il lui dit: "Wolmar et moi avons joué aux dés pour connaître celui de nous deux qui doit mourir. J'ai perdu. Vous trouverez mon corps près de Prélaf lorsque le Nord-Express sera passé."

Aussi rapidement qu'une automobile peut la conduire, Edmée se rend à l'endroit désigné dans la lettre. La dernière partie du chemin est parallèle à la voie du chemin de fer. Derrière elle, elle entend le train qui s'avance. Une course enragée s'engage pour arriver la première au lieu où Herman s'est allongé, la tête reposant sur un rail. Edmée a quelques longueurs d'avance; elle arrive juste à temps pour relever Herman quelques secondes avant le passage du train.

Edmée a appris à connaître l'amour, le vrai amour, prêt au plus grands sacrifices; et Hermann a maintenant la certitude que son amour est partagé.

Mais maintenant de Sargy qui sans femme et sans ami erre de droite et de gauche, se jette d'un pont à l'endroit le plus profond de la rivière.

- Fin -

**A/S NORDISK FILMS CO.
COPENHAGUE**

BERLIN. LONDRES. NEW YORK. PARIS.
VIENNE. BUDAPEST. MOSCOU.
BARCELONE. SOFIA.

